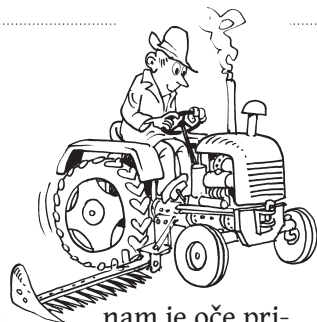
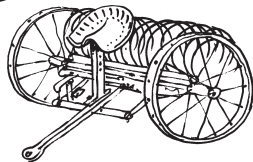

Spravljanje sena

Naša kmetija je bila zelo majhna. Ker ni bilo dovolj zaslužka, si tudi nismo mogli privoščiti modernih kmetijskih strojev. Kosili smo sicer že s traktorjem, kosilna priprava pa je bila zelo zastarela. Travo smo obračali z obračalnikom, ki pa je včasih delal takšne kupe, da smo jih morali z vilami raztrositi. Grablje so bile gromozanske in bilo me je kar strah, če jih je oče peljal s traktorjem. Ko je bilo seno suho, smo ga morali naložiti. Nalagali smo ga na lojtrnik, eden od nas otrok pa je moral biti na vozu in tlačiti seno. Tisti, ki je tlačil, pa je moral tudi poravnnavati seno predvsem na stran in v kote, da smo na voz lahko naložili čim več. Ko

je bil voz poln, smo položili na vrh sena žrd.

To je bila lesena ranta, dolga kakih pet metrov s premerom 15 cm. To žrd smo privezali spredaj in zadaj na voz tako, da smo seno kar precej stisnili in da ga nismo zgubljali, če smo ga peljali domov.

O grabljah pa nam je oče pripovedoval tele dogodivščino: Nekega poletnega dne je s konjem grabil seno na travniku in po opravljenem delu se je peljal domov. Grablje so imele velika železna kolesa. Dokler se je peljal po travniku, jih ni bilo slišati. Ko pa je zavil na cesto, je začelo strašansko ropotati. Konj se je prestrašil in je podivjal. Tekel je tako hitro, da je očeta vrglo čez grablje na gramozno cesto. Bil je kar precej poškodovan in opraskan, tako da je moral k zdravniku. K zdravniku pa so ljudje včasih šli le tedaj, ko je bilo nujno potrebno.

